

**Maanmittausteknikko
Tuomo Harras Väänänen
23.8.1936–6.1.2004**

Maanmittausteknikko Tuomo Väänänen kuoli vaikeaan ja äkilliseen sairauteen Espoossa loppiaisena 2004. Työuransa hän aloitti kotiseudullaan mittamiehenä Pamilon voimalaitostyömaalla jo 16-vuotiaana vuonna 1952. Varusmiespalvelun jälkeen alan työt jatkuivat Kaltimolla kaivosmittauksissa Atomienergia Oy:n palveluksessa. Seuraava työnantaja oli Outokumpu Oy ja sen Ylöjärven ja Pyhäsalmen kaivokset. Kaivosmittaukset ja siihen liittyvä osaaminen tulivat tutuiksi Tuomolle, samoin maanmittauksessa tarvittava täsmällisyys ja tunnollisuus.

Maanmittauslaitoksen palvelukseen hän siirtyi ensin maanmittausharjoittelijaksi Lappeenrannan maanmittaustoimiston kirjoille ja sitten vuonna 1965 valmistuttuaan Helsingin teknillisestä koulusta maanmittausteknikoksi Uudenmaan lääniin ja Helsingin maanmittaustoimistoon.

Täällä hän toimi sitten työuransa loppuun saakka, vuoteen 1999 asti erilaisissa tehtävissä.

Aluksi hän osallistui kaavojen laatimiseen liittyviin tehtäviin, kartoituksen maastomittauksiin ja kaavojen maastoon merkitsemiseen. Erikoisuutena mainittakoon, että Tuomo oli yksi niitä harvoja henkilöitä, jotka olivat perehtyneet käytännössä mittapöytämittauksiin ja myös suorittivat niitä. Niitä tarvittiin silloin, kun ilmakuvilta karttaa muutoin tehtäessä oli liian peitteistä maastoa, eivätkä tarvittavat yksityiskohdat näkyneet stereomallilta. Jatkossa seurasi sekä täydennysmittauksia että laadittujen kaavojen sekä erilais-

ten suunnitelmien maastoon merkitsemistä, tietoitusmittauksia ja vastaavia.

Uransa aikana Tuomo loi hyvät suhteet Uudenmaan kuntiin ja loppuaikana hän hoiti itsenäisesti yhteydet omalta osaltaan ”reviirinsä” kuntiin. Työt olivat palveluja sellaisille kunnille, joilla ei omasta puolestaan ollut mittaushenkilöitä.

Hän oli siten pitkän työuran alalla tehneenä kokenut koko huiman kehityksen tarkoista ”manuaalisista” mittauksista nykyiseen digitaalisen tekniikan hyväksikäyttöön niin mittauksissa kuin kartan valmistuksessakin. Samoin hän eli mukana kaikki laitoksen organisaatiovaiheet taksa-ajan, kuukausipalkkaiset maanmittaustoimistot, kartasto- ja tietopalveluistot sekä nyt tämän nykyisen.

Opimme tuntemaan Tuomon erittäin tunnollisena ja kohteliaana työoverina. Se leimasi hänen työtään, samoin halu osallistua kaikkeen yhteiseen toimintaan, esimerkiksi silloisiin laitoksen urheilulajeihin kuten kaukalopalloon.

Perheensä parissa hän harrasti muun muassa mökkeilyä Nummi-Pusulassa sijaitsevalla mökillään.

Työurastaan hänet palkittiin Suomen valkoisen ruusun ritarikunnan mitalilla sekä virka-ansio-merkillä.

Jukka Artimo

© Antero Aaltonen

**Vilho Antero Hartikainen
20.2.1929–8.1.2004**

Topografi Vilho Antero Hartikainen poistui keskuudestamme yllättäen 74-vuotiaana 8.1.2004. Hän oli syntynyt Lapinlahdella 20.2.1929 ja muuttanut jo nuorena Siika-joelle. Käytyään kartoituskurssin hän pääsi asevelvollisuusaikanaan Kokkolassa sikäläisen yksikön mittaustoihin, oli sen jälkeen kaksi kesäjakoa maanmittaushallituksen peruskartoitustyössä korkeuksien mittaajana ja palkattiin topografiksi vuonna 1951. Sittemmin hän toimi topografina peruskartoituksessa eri puolilla Suomea 5–6 kuukauden kesäjaksoissa lähes kaksi vuosikymmentä. Tämän jälkeen hän toimi menestyksellä peruskartan vaativassa oikolukutehtävässä aina eläkkeelle siirtymiseensä asti vuonna 1993. Paitsi, että Vilho ”Ville” Hartikainen vaikutti työssään peruskarttojen oikolukijana kartan laatuun, hän myös opasti kutakin topografiaa välttämään ilmenneitä virheitä.

Hän myös osallistui vapaa-ajanaan työyhteisönsä harrastukseen, suunnistukseen. Tultuaan mukaan työpaikan seurana XYZ:n toimintaan hän oppi yhtä nopeasti taitavaksi suunnistajaksi kuin oli oppinut aikoinaan mitä parhaaksi kartantekijäksi, topografiksi. Isänsä myötä myös hänen poikansa Hannu lähti maanmittausalalle ja suunnistaakin kuntoilumielessä. Maanmittari on jäänyt sukuun, sillä myös maanmittaripariskunnan Hannu ja Tarja poika Lauri opiskelee maanmittausinsinööriksi.

Ikämies- ja veteraanivuosiin Ville osallistui usein seuransa joukkueessa menestyksellä SM-viesteihin ja myös yksilökilpai-

luihin. Tämän jälkeen suunnistus oli Villelle kuitenkin lähinnä hänen oman kuntonsa hoitamista. Samaan tähtäsivät myös hiihto ja metsissä vaeltelu, jotka olivat Villelle mieluisia harrastuksia. Maastotyönsä pohjalta hän oli erityisen kiinnostunut luonnosta ja pohdiskeli monenlaisia asioita, mielessään ehkä kuu ja tähdetkin.

Suunnistukseen liittyi myös hänen nimeään kantanut kiertävä ”Villen palkinto”, veistos, jonka oli veistänyt puusta hänen ystävänsä, topografi Esko Hänninen. Mallina oli ollut Antero Aaltosen Villestä suunnistuksen maalissa ottama valokuva. Kuntoilu liittyi myös Villen laatiimiin palkinnon sääntöihin. Ville antoi sijasta kolme 3 pistettä, sijoista kaksi ja neljä 2 pistettä sekä muista sijoista jopa voitosta yhden pisteen. Poikkeuksellista – kuntoilun merkitystä korostava! Todettakoon, että XYZ haluaa jatkaa ”Villen palkinnon” perinnettä asettamalla ensi keväänä liikkeelle uuden kiertopalkinnon.

Lopuksi esitän sekä peruskartoitukseen osallistuneiden että myös kuntosuunnistajien syvän osanoton Vilho Hartikaisen poismenon johdosta puoliso Kaarinalle ja lasten perheille. Vilho teki pitkän elämäntyön peruskartan parissa, peruskartan, mikä oli tärkeä kansallinen tuote ja tehty Suomen ja suomalaisten hyväksi. Uskon, että Villen kummun äärellä ”kuuset kuiskivat” hänelle hiljaisen kiitoksen.

Osmo Niemelä